

Arrest

nr. 130 723 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 houdende het inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het inreisverbod, aan de verzoekende partij op 3 april 2014 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing op humanitaire gronden te hervormen.

De Raad treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om te bevelen de verzoekende partij een verblijfskaart af te leveren. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op dit aspect van de onder punt 3. aangehaalde beschikking van 4 augustus 2014 in het geheel niet ingaat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert zij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 27 maart 2014.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat het inreisverbod vroegtijdig werd genomen, nu zij tegen de beslissing van 27 maart 2014 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, beroep heeft ingesteld. Zij geeft aan dat zij in afwachting van de uitspraak gerechtigd is op het grondgebied te verblijven. Tevens stelt zij dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar voormelde aanvraag en naar de beroepsprocedure.

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te beweren, een beroep ingesteld bij de Raad gericht tegen een beslissing genomen op grond van voormeld artikel 9bis en tegen bevelen om het grondgebied te verlaten, geen schorsende werking heeft. Bovendien dateert de bestreden beslissing van 27 maart 2014 en zodoende van voor het op 2 mei 2014 ingestelde beroep tegen de andere beslissingen van 27 maart 2014. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk melding wordt gemaakt van een op 15 januari 2014 ingediende “aanvraag 9bis”. Deze aanvraag is blijkens het administratief dossier de aanvraag die bij beslissing van 27 maart 2014 onontvankelijk verklaard werd. Ten slotte kan erop gewezen worden dat in een beslissing van 27 maart 2014 onmogelijk melding gemaakt kan worden van een slechts naderhand, met name op 2 mei 2014, ingesteld beroep tegen voormelde beslissing in het kader van voornoemd artikel 9bis en tegen een eveneens op 27 maart 2014 genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de in de bestreden beslissing opgenomen motivering.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel lijkt ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Aangaande voormeld artikel 5 dient erop gewezen te worden dat, gezien de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, de aangevoerde schending van voornoemde bepaling juridische grondslag mist.

Aangaande voormeld artikel 8 verwijst de verzoekende partij naar het feit dat het voor haar quasi onmogelijk is in haar land van herkomst een familieleven te leiden, naar de band die zij in België heeft opgebouwd, haar integratie in België, het feit dat zij met haar echtgenoot en kinderen een feitelijk gezin vormt en het feit dat de kinderen hier naar school gaan. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet op welke manier op grond van deze elementen, voor zover deze al bewezen zouden zijn, tot een schending van voormeld artikel 8 kan besloten worden. Verder kan erop gewezen worden dat uit het administratief dossier blijkt dat alle leden van het gezin het voorwerp uitmaken van een inreisverbod en van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een scheiding

van het gezin niet aan de orde is. Een schending van voornoemd artikel 8 wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel lijkt ongegrond.

Ten slotte vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing op humanitaire gronden te hervormen. De Raad wijst er echter op dat dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen en niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en de bestreden beslissing te hervormen."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 augustus 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, volhardt zij in haar verzoekschrift. De verwerende partij sluit aan bij de beschikking van de Raad.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting beperkt tot het volharderen in haar verzoekschrift. Zodoende gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen de Raad ertoe aan te zetten anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 5 en 8 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET